LYNSAY SANDS

V PODRUČÍ LÁSKY

KLOKAN

AL press

edice KLOKAN

Copyright © 2015 by Lynsay Sands
Translation © Lucie Majerová, 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
THE HIGHLANDER TAKES A BRIDE
vydaného v roce 2015 nakladatelstvím HarperCollins
přeložila Lucie Majerová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695 831-9

PROLOG

Saidh si vykasala sukni a právě si chtěla dřepnout, když zaslechla krátký ostrý mužský výkřik, připomínající smrtelná muka. Po zádech jí přejel mráz, proto zas sukni spustila a napínala uši. Nejdřív neslyšela nic, co by křik vysvětlilo. Žádné rychlé kroky nebo zvuky zápasu. Až po chvilce se ozvalo kvílení, zanikající v pláči.

Saidh zaklela, vytáhla z pochvy u pasu meč a vykročila lesem. Ten srdceryvný nářek poznala hned; stejný pláč se ozýval předešlé noci z ložnice, s níž sousedil pokoj, který jí na hradě Fraser přidělili. Tedy z ložnice novomanželů, kam je svatebčané po slavnostní hostině obřadně přenesli.

Saidh šlehla větev do tváře, a tak se raději soustředila na to, kam šlape. Utábořili se na pěkné mýtině, jenže se od ní dost vzdálila, když hledala místo, kde si v klidu ulevit. Už dávno pochopila, že je to nutné, pokud si nepřeje, aby ji při vykonávání potřeby vyrušil nebo vyděsil některý z bratrů. Stávalo se to dost často, a tak se stihla poučit.

Popravdě – ona jim vtípky srdnatě oplácela. Jako jediná dívka mezi sedmi bratry Buchananovými se musela naučit, jak se ubránit. Jinak by se nejspíš změnila v ubrečenou holku, která na bratry stále jen marně žaluje matce, a to

nebylo nic pro ni. Už v šestnácti uměla vše vracet stejnou měrou, což jí u bratrů vysloužilo obdiv i lásku.

Teď došla na mýtinku a zarazila se. Šlo o půvabné místo poseté fialovými květy a obklopené vysokými stromy, ale to Saidh nezajímalo. Uprostřed mýtiny spatřila plačící sestřenku Fenellu; dívka měla tmavé vlasy rozcuchané, šaty potrhané a v ruce zkrvavený nůž. Vedle ní ležel na zádech její manžel.

„Fenello?“ zvolala Saidh a zděšeně přistoupila blíž. „Co se tady stalo?“

Sestřenice zvedla hlavu, pohlédla na ni skelnýma očima, jako by ji nepoznávala, potom přidušeně vykřikla, pohodila hlavou a zase sklopila oči.

Saidh se zamračila, vrátila meč do pochvy a dřepla si k Hammishovi. Měl na prsou okrouhlou krvavou skvrnu s otvorem uprostřed a zdálo se, že nedýchá. Saidh zaťala zuby, obrátila se k sestřence a opatrně jí vytáhla z ochablé ruky nůž. Po krátkém váhání ho odhodila stranou, vzala Fenellu za ramena a lehce s ní zatřásla. „Co se stalo?“

Doufala, že dívka odpoví, že je přepadli bandité nebo něco podobného. Fenella se však ztěžka nadechla a zoufale vykřikla: „Zabila jsem ho!“

„Dobrý Bože,“ vypravila ze sebe Saidh. Pak se narovnala a bezmocně se rozhlédla po mýtině.

„Nechtěla jsem,“ vzlykala dívka přerývaně. „Jen jsem nemohla snést, že by mě zase znásilnil…“

Saidh se na ni zadívala a zamračila se. „Znásilnil? Provdala ses za něj, Fenello. Byl to tvůj muž, on…“

„Byl to krutý a bezcitný bastard, ubližoval mi a ponižoval mě celou noc,“ vyprskla Fenella. „Když skončil, byla jsem bolavá a potrhaná a krvácela jsem víc, než když mám svoje dny.“ Zalétla očima k Hammishovi a šeptem dodala: „A on mě ještě otočil a vzal si mě nepřirozeným způsobem, což bolelo ještě víc.“ Opět zvedla hlavu

a třeštila oči v hrůze nebo jako by prosila. „Chtěl to udělat znovu, přímo tady v lese jako nějaké zvíře.“ Prudce se otočila k mrtvému muži. „To jsem nemohla dovolit. Nesnesla bych to. A tak, když jsem nahmátla jeho dýku, já… nemyslelo mi to…“ Zoufale zasténala a svěsila hlavu. „Prostě jsem ji popadla a…“

Zase se odmlčela, jen nešťastně kroutila hlavou a Saidh pohlédla na mrtvého Hammishe. Nebylo možné Fenelle nevěřit – po tom, co zaslechla cestou do ložnice. Byla v tu chvíli sice dost omámená, protože ji bratr Rory vyzval na souboj, kdo víc vypije, než odpadne. Saidh si na víno a pivo příliš nepotrpěla, a bratr to věděl, jenomže nikdy neodolala výzvě, zvlášť když slyšela věty jako: „Snad se nebojíš?“ a „No jo, stejně bys prohrála, když jsi holka.“ Což na ni zkoušel v domnění, že jako první skončí pod stolem ona.

Soutěž prohrál. Saidh se na židli trochu kymácela, ale když se bratříček zhroutil na lavici a potom pod stůl, pořád seděla. Jen matně si pamatovala na jásot a gratulace, a statečně vyrazila ke své ložnici, než odpadne také. Jasnější vzpomínku měla až z cesty po schodech. Zdola zazníval smích, hovor a hudba, na odpočívadle k ní dolehl ženský křik.

Zamračila se a klopýtala chodbou, aby té ženě pomohla. Jenže u dveří, odkud zvuky vycházely, se zaraženě zastavila. I v opileckém oparu poznala, že je to pokoj čerstvých novomanželů.

Saidh polkla alkohol, který se jí náhle vracel do hrdla, a přemýšlela, co si počít. Už slyšela, že první noc ženy mohou pociťovat bolest, avšak to, co zaslechla z téhle ložnice, se podobalo agonii. Takhle bolet to snad nemá, nebo ano? Znělo to spíš jako by Hammish sestřenku vraždil, než jenom konzumoval manželství.

Saidh zvedla ruku a chystala se zaklepat, aby se zeptala, jestli je všechno v pořádku. Jenomže křik zničehonic ustal.

„Tak a je to," zachrochtal Hammish spokojeně. „Teď jsi opravdu provdaná. Už jsi prostě moje."

Fenella popotáhla a zamumlala něco, co se podobalo souhlasu. Saidh si tedy oddechla a pokračovala dál ke své ložnici. Byla ráda, že nemusí zasáhnout, protože už se s ní všechno točilo, takže by Fenelle nejspíš nebyla nic platná.

Vpadla do svého pokoje a ještě pomyslela na to, že by dívky měly být varovány, pokud je o svatební noci skutečně čeká takové utrpení. Jenže to by se pak žádná do vdavek nehrnula.

Když se Saidh skácela na postel, k uším jí dolehly nové výkřiky. Pokusila se posadit, ale vzápětí přece jen upadla do požehnaného bezvědomí.

Další kolo bolestného křiku bylo první, nač si po probuzení vzpomněla. Ulevilo se jí tedy, když sestřenici zastihla u snídaně živou a víceméně v pořádku – sice se zdála zakřiknutá a pobledlá, ale když se jí Saidh zeptala, jestli je v pohodě, dívka jen přikývla, sklopila oči a začervenala se. Conran ji pak zavolal ke stolu, kde seděl s ostatními bratry, a tak si Fenelly už nevšímala. Stejně by pro ni nemohla moc udělat. Jako Hammishova žena mu teď v podstatě patřila podobně jako jeho kůň, hrad nebo meč. V tomhle světě ženy moc práv nemají.

Teď na tu nešťastnici pohlédla a stiskla rty. „Za tohle tě pověsí," vydechla.

„Aye." Fenella se bez výrazu zadívala na mrtvého a pokrčila rameny. „Tak ať. Radši umřu, než bych znova snášela, co mi prováděl včera v noci."

Saidh se kousla do rtu, vrhla pohled na Hammishe a znovu si vzpomněla na noční výkřiky. Zatím byla pouze na jedné svatbě, ale ztráta panenství snad není vždycky tak bolestivá. To, co popisovala Fenella, se zdálo až příliš zlé.

Pokud šlo o ty nepřirozené polohy, Saidh přesně věděla, o čem sestřenice mluví. Vyrůstala mezi sedmi bratry, kteří si libovali v tom, že jí vyprávěli o věcech, které by říkat neměli, jen aby ji vyděsili nebo uvedli do rozpaků. To, co zmínila Fenella, označil Geordie jako „kopulaci zezadu". Prý je to smrtelný hřích – a trestá se zmrzačením, oběšením nebo upálením na hranici.

Potom tedy Fenella manžela potrestala místo církve, a ještě o něco milosrdněji než třeba upálením. Možná i rychleji než oběšením, ale tím si Saidh nemohla být jistá.

S povzdechem poklekla vedle sestřenky. „Když povíš knězi, co ti všechno dělal…"

„Ne!" vykřikla dívka zděšeně. „Nikdy bych nikomu nemohla říct, co mi dělal. Nikdy."

„Mně jsi to řekla," připomněla jí Saidh jemně. „Možná…"

„Ne, Saidh, prosím." Fenella ji popadla za ruce a zoufale je tiskla. „To mě radši zabij. Nebudu se bránit, prostě mi podřízni hrdlo. Pak můžeš říct, žes mě našla u jeho těla, praly jsme se o zbraň a nakonec jsi mě zabila."

„Ach, Fenello," zamumlala Saidh nešťastně a vtáhla dívku do náruče. „To přece nemůžu."

„Ale ano, musíš," plakala sestřenka. „Hammishův bratr je podobně krutý, tohle by mi u něho neprošlo, stejně by mě zabil. U tebe aspoň vím, že mě předtím nebudeš mučit. Saidh, prosím…"

Saidh horečně přemýšlela. Bylo jí jasné, proč po ní Fenella něco takového chce, ale udělat to nedokázala. Rozhlédla se po mýtině, potom se odtáhla a narovnala. „Poslechni, já mám mnohem lepší nápad."

„Ne, prosím, radši mě zabij, Saidh," křičela Fenella, zvedla se na nohy a šla za Saidh, která se na okraji mýtiny shýbla pro dlouhý, silný klacek. Na jedné straně byl jako mužská paže, na druhé jako její zápěstí. „Co to děláš? Teď není čas rozdělávat oheň."

Saidh se otočila, zhluboka se nadechla a prohlásila: „Přepadli vás tu dva muži. Loupežníci, jeden vysoký, hubený, druhý menší, zavalitý, oba v hadrech."

„Přepadli?" podivila se Fenella a o krok ustoupila.

„Aye. Tebe a Hammishe. Nic dalšího si už nepamatuješ," dodala Saidh a zvedla klacek.

„Och," vyjekla Fenella a zbledla.

Saidh se obrnila, když viděla, jak se dívka polekala, prudce se rozmáchla a klackem ji uhodila ze strany do hlavy. Dívala se, jak se Fenella zatočila a pak zhroutila na manželovo tělo.

Hotovo.

Saidh zahodila klacek, vrátila se na kraj mýtiny a dala se do křiku.

KAPITOLA 1

„Je moc krásný, Joan," zašeptala Saidh při pohledu na děťátko, které držela v náručí, zvedla hlavu a zazubila se na přítelkyni. „Tohle se vám povedlo. Cam je jistě hrdý."

„Aye, to jsme oba," odpověděla Joan s úsměvem a zatvářila se potměšile. „Ale trochu se polekal, když jsem prohodila, že bychom Bearnardovi mohli pořídit ještě sestřičku."

„Cože?" Saidh se nevěřícně zasmála. Věděla, že Joan s Camem měli z těhotenství obavy, tedy především strach z toho, že by Joan mohla při porodu zemřít. Ve skutečnosti dělali všechno možné, aby se vyhnuli početí toho krásného děcka, co se nakonec narodilo.

Joan se ale pousmála a trhla rameny. „Nebylo to vůbec tak strašné, přežila jsem to bez větších problémů, tak proč ne?"

Saidh pobaveně zavrtěla hlavou a chtěla něco dodat, když vtom k nim otevřeným oknem dolehl hlas trubky.

„Zdá se, že máme společnost," zamumlala Joan.

„Snad je to Edith," nadhodila Murine a šla se spolu se Saidh podívat z okna.

„Aye," zašeptala Saidh a zamyšleně přivřela oči. Udivilo ji, že Edith nedorazila dřív, aby stihla narození děcka – takhle se přece domluvily…

Už víc než rok byly Saidh, Edith, Murine a Joan dobré přítelkyně, přestože se seznámily za podivných okolností. Patřily mezi tucet dívek, které matka Campbella Sinclaira pozvala na hrad, aby ho přiměla k nové ženitbě. Doufala, že se přece jen dočká vnoučete – po smrti první ženy během porodu se totiž Campbell do ženění nijak nehrnul. Jeho matka proto pozvala na hrad Sinclair všechny svobodné dívky, o nichž se dozvěděla, a doufala, že ho některá přece jen zaujme a svede. O svých plánech však synovi neřekla, chtěla ho návštěvou nevěst překvapit. Nakonec však všem vyrazil dech sám Campbell – vrátil se domů v doprovodu Joan a prohlásil, že mají po svatbě.

Některé pozvané dívky začaly novomanželku nenávidět, protože je připravila o movitého ženicha, ale Saidh, Murine a Edith se s ní spřátelily.

„Ne, to nebude Edith," prohlásila Joan a probrala Saidh ze zamyšlení.

„Jak to? Cam ji sem snad nepozval?" podivila se Saidh a přimhouřila oči, aby dohlédla na skupinu jezdců blížící se k hradu. Stále se podobali barevným tečkám v dálce.

„On snad Edith nemá rád?" napadlo Murine a pak dítěti, co Saidh chovala, nabídla prst.

„Ale ano, má vás rád všechny," ujistila je Joan. „Jistěže ji pozval. Jen se opozdila a dorazila včera v noci, když už všichni spali."

„Edith je tady?" vyhrkly Saidh s Murine naráz a otočily k ní hlavy.

Joan se spokojeně usmála. „Aye. Cam mi to řekl, když mě malý vzbudil, že chce pít."

„Kde tedy je?" zamračila se Saidh.

„A co ji zdrželo?" ptala se Murine.

„Nejspíš ještě spí, když dorazila pozdě v noci," řekla Joan. „Určitě brzy přijde. A pokud jde o to, co ji zdrželo…" Zarazila se, protože se ozvalo klepání. „Jen dál!"

Dveře se rozlétly a dovnitř vběhla Edith, uzardělá vzrušením. Šťastně se usmála a běžela k posteli, aby Joan objala. „Dobré ráno! Omlouvám se, že jsem spala tak dlouho. Cam mi u snídaně řekl, že už jsi vzhůru, takže se běžím podívat na tebe a děťátko.“ Narovnala se a povytáhla obočí. „Tak kdepak máme to skvělé děcko, kterým se Cam tolik chlubí?“

Joan ukázala ke dvěma ženám u okna. Edith vytřeštila oči a nadšeně k nim spěchala. „Ale ne! Saidh s Murine jsou tady! Jak ráda vás zase vidím!“

Nejdřív objala Murine, a protože v Saidhině náruči viděla miminko, druhé objetí bylo opatrnější. Potom se na děcko zadívala.

„Ach, Joan,“ vydechla a uchopila jednu drobnou ručku, „ten je dokonalý.“

„Chceš si ho pochovat?“ navrhla Saidh.

„No jistě.“ Edith dychtivě nastavila ruce a nechala si chlapečka uložit do ohbí lokte. Pak se usmála na dítě a pohlédla na Joan. „Je mi moc líto, že jsem zmeškala jeho narození, tolik jsem tu pro tebe chtěla být, a stihla bych to nebýt pana MacDonnella.“

Saidh povytáhla obočí. „A jak ti mohl zabránit vydat se na cestu?“

Edith zlehka pohodila rameny. „Umřel.“

„Och.“ Murine se snažila pochopit, jak mohla smrt hradního pána souviset s její cestou.

„Allen, pán z MacDonnellu, je bratranec z matčiny strany,“ řekla Edith a povzdychla si. „I tak jsem ho viděla jenom dvakrát nebo třikrát v životě, a nejspíš bych se o jeho smrti ani nedozvěděla, kdybychom právě nebyli na MacDonnellu.“

Edith si všimla překvapených výrazů žen kolem, a tak se s děckem v náručí posadila na okraj lůžka, a vysvětlovala: „Zastavili jsme se tam po cestě sem. Chtěli jsme jenom

přespat a další den vyrazit dál, ale hned po ránu jsme se dověděli o jeho smrti a …“ Bezmocně pokrčila rameny. „Nemohli jsme říct jen: ‚To je nám moc líto,‘ a zase skočit na koně a zmizet.“

„Ne, to jistě ne,“ ozvala se Joan soucitně a poplácala ji po paži. „A jak tedy zemřel? Byl už starý?“

„Vůbec ne,“ odpověděla Edith s vážnou tváří. „Allen byl jen o čtyři roky starší než já.“

Saidh to udivilo. Věděla, že Edith bylo dvacet, stejně jako jí, a bratranec Allen ve čtyřiadvaceti rozhodně starý nebyl. „Co se tedy přihodilo?“

„Utopil se,“ řekla Edith a zavrtěla hlavou. „Podle všeho si ještě před snídaní chodil zaplavat do jezera, jenže to ráno…“ Pokrčila rameny. „Se utopil. Nikdo neví proč. Byl prý moc dobrý plavec, jenže ten den prostě…“

Trhla koutkem a pokračovala: „Jeho pobočník a zástupce si nejspíš dělal starosti, protože pán nepřišel na snídani, kde na něj už čekala jeho žena. Měl prý ve zvyku vždy snídat spolu s ní, ale ten den se ještě nevrátil od jezera. Když jsem ke stolu přišla já, lady MacDonnellová se zrovna ptala po manželovi a jestli by na něj neměla se snídaní počkat. Pobočník někoho poslal k jezeru a ten muž se vrátil s mrtvým pánem na koni.“ Povzdychla. „Bylo to hrozné. Teta Tilda i Allenova žena z toho byly moc špatné.“ Smutně pokrčila rameny. „Proto jsme nemohli odjet, jak jsme plánovali.“

„No, to bych ani nečekala,“ ozvala se Joan chápavě.

„Rozhodli jsme se zůstat na pohřeb, což by nás zdrželo o pár dní nebo o týden. Jenže teta Tilda – Allen byl její jediný syn – nechala tělo vystavit v místním kostele na celé dva týdny, aby se s ním přátelé a vesničané mohli náležitě rozloučit.“

„Dva týdny?“ užasla Saidh. „Proboha, to už musel zavánět až do nebe, než se dostal do země!“

„Ale ne, nepohřbili ho do země, ale do rodinné hrobky," odpověděla Edith a šeptem dodala: „A pachy přebilo balzamování."

„Cože?" užasla Murine. „To církev přece neuznává, je to pohanský zvyk."

„No ano, ale za nějaký ten poplatek přimhouří oči," procedila Saidh mezi zuby.

Edith přikývla. „Tetička dostala zvláštní povolení."

„Hmm, takže jste zůstali na pohřeb?" zeptala se Saidh.

„Aye." Edith se zaškaredila. „Jenom toho dost lituju. Lady MacDonnellová nebyla k utišení a teta Tilda taky ne. Ta zas pořád opakovala, že Allen byl výborný plavec a jak se něco takového mohlo stát – a když to vyslovila, začala se ohlížet na snachu. Na pohřbu už se k ní chovala vysloveně chladně a každému vykládala, že i její předchozí manželé zemřeli nepřirozenou smrtí."

„Vážně?" zeptala se Murine se zájmem a Saidh se pousmála – nic nemohlo tuhle mladou ženu nadchnout víc než zajímavé klepy.

„Zřejmě ano," odpověděla Edith. „Její předchozí manžel, pan MacIver, prý zemřel měsíc po svatbě. Zlomil si vaz, když ho shodil kůň."

„Ach Bože," vydechly Murine i Joan zároveň.

„Takže dva manželé, co měli nějakou nehodu," ozvala se Saidh. „To je vážně trochu podezřelé."

„Hmm," přizvukovala Edith. „Jenže čtyři za čtyři roky zní o dost hůř."

„Cože?" zděsila se Murine. „To snad ne?"

„Aye. Provdala se a ovdověla hned čtyřikrát."

„No a co se tedy stalo těm dvěma dalším?" chtěla vědět Saidh. Historky o záhadných úmrtích či vraždách jim mohly zpestřit den.

„Ten před ním byl MacIverův strýček, pan Connell MacIver. Ale ten byl starý a zemřel v posteli o svatební

noci. Prý už neunesl tu přemíru vzrušení z tak mladé nevěsty."

„Óóó," vydechly Murine s Joan současně.

„A její první manžel?" zeptala se Saidh.

„To byl hradní pán Kennedy. Taky zemřel krátce po svatbě. Zabili ho bandité, kteří je přepadli na cestě z panství jejích rodičů do Kennedyho pevnosti."

Saidh ztuhla. „Není lady MacDonnellová rozená Fenella Fraserová?"

„Aye," přikývla Edith a oddechla si. „Zaboha jsem si nemohla vzpomenout, jak se vlastně jmenuje křestním. No to je ono: Fenella." Edith se hořce pousmála. „Už jí začali říkat ‚černá vdova', což je dost nefér," dodala. „Fenella totiž přišla k úrazu při tom přepadení, kdy zemřel její první muž. Našli ji dobitou a v bezvědomí vedle jeho těla. A pokud jde o starého pána z MacIveru, ten prostě nepřežil to silné vzrušení svatební noci s mladou nevěstou."

„A co mladší MacIver?" zeptala se Murine. „Tam také existovalo podezření, že nešlo o nehodu?"

„Ano, ale král poslal své lidi, aby to vyšetřili, a ti rozhodli, že skutečně šlo o nehodu. Lady Fenella navíc seděla ve velkém sále s jeho matkou a tetou, když vyrazil na tu projížďku, a tam jim také donesli zprávu, že se jeho kůň vrátil sám. Lady Fenella ho pak s jezdci vyrazila hledat a vzala s sebou i toho koně, aby se na něm mohl svézt zpátky domů. Což se ovšem nestalo. Našli ho mrtvého, zlomil si vaz."

„No ale…," zamyslela se Joan, „můj kůň mě taky neshodil jen tak. Způsobil to tehdy špendlík zabodnutý v sedle, který ho zranil na hřbetě…"

„Aye, jenže ten se tehdy splašil hned, jak jsi na něj dosedla. Shodil tě a potom utekl do lesa," podotkla Edith. „MacIver podle všeho nasedl u stáje a bez potíží odjel

z hradu. Kůň ho shodil až někde v lese. To nemohl způsobit nějaký špendlík v sedle jako v tvém případě."

„Ne, to asi ne," přikývla Joan, pak trhla ramenem a zadívala se na Saidh. Chystala se něco říct, ale když spatřila, jak se Saidh tváří, zarazila se. „Copak je? Vypadáš, jako bys…" Zaváhala, protože marně hledala vhodná slova.

Saidh se nedivila, protože sama netušila, jak se právě cítí. V každém případě se jí zauzloval žaludek – zčásti snad zděšením, zčásti strachem a úzkostí. Polkla tedy naprázdno, pokusila se o úsměv, což se nepodařilo, a pak zmateně zatřepala hlavou. „Fenella je má sestřenka."

„Vážně?" podivila se Edith a pak se zazubila „To ale znamená, že můj bratranec si vzal tvoji sestřenici, a jsme tedy příbuzné."

„Ty jsi nevěděla, že se provdala za MacDonnella?" nechápala Murine.

„Ne," připustila s povzdechem Saidh. „Netušila jsem, že se po smrti Kennedyho chtěla vůbec vdát znova."

„Nedoslechla ses ani o MacIverovi?" užasla Murine.

Saidh opět kroutila hlavou. „Účastnili jsme se té první svatby. Vlastně jsme pak všichni společně cestovali domů, protože hrad Buchanan leží směrem k panství Kennedyů. Vyrazili tam ráno po svatbě s námi."

„Takže jsi tam byla, když Kennedyho zabili?" zeptala se Murine téměř bez dechu.

Saidh mlčky přikývla.

„Když jsi byla na první svatbě, museli tě ale pozvat i na ty další, ne?" nechápala Edith.

„Ne," odpověděla Saidh. Pak se zamračila a dodala: „I když možná ano. Jenže moje matka zemřela krátce po Fenellině první svatbě. Můj nejstarší bratr Aulay se stal klanovým náčelníkem a na oslavy si moc nepotrpí. Možná jim poslal jen svatební dar s omluvou a nám ostatním se o svatbě ani nezmínil."

„To je docela možné," řekla Edith.

Saidh zamyšleně přikývla, ale v duchu byla zpět na té mýtině, kde ležel mrtvý Kennedy a její sestřenice se doznala, že ho *zabila.*

„A kruci…"

Saidh se překvapeně ohlédla k Murine, protože ta nikdy neklela. Stála u otevřeného okna, od nějž k nim doléhaly podivné zvuky – volání a klapot kopyt snad tuctu koní. Saidh zvědavě došla vedle Murine a zadívala se na nádvoří. Podle všeho nešlo o tucet, ale rovnou o tři tucty jezdců, a Joanin manžel Cam právě zdravil vůdce, co sesedal. Podle Camova postoje se zdálo, že toho muže nevidí rád, což mohl být problém, když dorazil s tak silnou skupinou.

„Nepoznávám jejich zástavu," prohodila Saidh zamyšleně.

„To je znak rodu Danvries," odpověděla Murine potemněle.

„Tvůj bratr?" Saidh na ni udiveně pohlédla.

„Nevlastní bratr," opravila ji Murine s pohrdáním v hlase. Saidh to neudivilo. Staly se z nich dobré přítelkyně, proto věděla, že Murine nevlastního bratra nesnáší.

„Co tady Montrose pohledává?" zeptala se tiše, protože už ji napadla odpověď.

„Tatínek nejspíš umřel," řekla Murine a hlas jí zadrhával. Pak se zachvěla, povzdechla si a zavřela oči. „Už dlouho se necítil dobře, ale myslela jsem, že se to začalo lepšit. Kdybych nevěřila, že se uzdraví, nikdy bych se sem nevypravila a nenechala ho samotného."

„To se stává," prohodila Saidh, ale něco se jí na té věci nezdálo. Kousla se do rtu a objala přítelkyni kolem ramen, protože to potřebovala. Murine se často zmínila, že má svého otce velmi ráda.

„Asi bych měla jít dolů a zjistit, co se vlastně stalo," dodala Murine po chvilce.

„Půjdu s tebou," nabídla se Saidh.

„Děkuji," zašeptala Murine, zavěsila se do ní a společně vyrazily ke dveřím.

Když Greer zaslechl vzdálený dusot kopyt, otevřel oči. Skrze koruny stromů lemující mýtinu, kde si hověl, zahlédl stále jasné nebe s pomalu plujícími oblaky. Zkusil odhadnout, za jak dlouho k nim jezdec dorazí, pak vzdychl a zadíval se na blond hlavu poskakující na jeho klíně.

„Radši toho na chvíli nech, děvče. Máme společnost."

Světlovlasá služka odtáhla rty od jeho údu a našpulila je. „Vždyť jsem sotva začala."

„Já vím, děvče, věř mi, že to vím dobře," zamumlal, posadil se a zakryl se suknicí. „Jenomže sem někdo jede a máš nejspíš sotva čas, aby sis upravila šaty."

Dívka podrážděně mlaskla a začala si natahovat živůtek šatů, který z jejích objemných ňader před chvílí pracně stáhl. Když se chvíli potýkala s tkanicemi, Greer se zvedl a pomohl jí. Skončil právě ve chvíli, kdy na mýtinu dorazilo jeho páže. Mladík jménem Alpin prudce zastavil svého poníka, až se na něm zakymácel.

„Můj pane!" vykřikl až příliš dychtivě.

Greer mlčky natáhl paži, aby ho zachytil, a čekal. Věděl, že toho chlapce vše silně rozruší a nehodlal se tím nechat nakazit.

„Lady Fenella mě pro vás poslala," vyhrkl hoch. „Nemůže vás nikde najít."

„No jistě že ne," ucedil Greer. Na hrad MacDonnell dorazil právě před týdnem, aby se zúčastnil pohřbu svého bratrance. Brzy však poznal, že mladá vdova umí být zatraceně otravná. Neustále plakala, kvílela a pobíhala po hradě jako zoufalý duch. Nejraději však naříkala, když ji někdo poslouchal. Jelikož ji teta Tilda stihla obvinit z vraždy

svého syna a všichni se od mladé vdovy drželi raději dál, než se věc nějak vysvětlí, byl Greer v podstatě jediný, kdo s ní poslední týden promluvil. Mladá žena hned usoudila, že je její spojenec, a začala ho pronásledovat jako hladové štěně hledající nový domov. Jen proto Greer vyhledal Milly, zvedl ji k sobě na koně a odvezl ji z hradu. Hledal místo, kde by si na chvíli vydechl a ulevil.

Zadíval se na děvečku, které ještě trčely bradavky přes jemnou látku obnošených šatů. Když si všimla jeho pohledu, přejela si rukou vzhůru po břiše, stiskla v dlani jedno ňadro a olízla si rty. Greerův stále ztopořený úd bolestně zapulzoval, a tak ji popadl za paži a vyrazil směrem od Alpina a jeho koně. Pak ještě křikl přes rameno. „Řekni, žes mě nenašel."

„Ale co hosti?"

Greer se zastavil a zašklebil se. No ano, hosté. Na hradě jich přece bylo plno. Jako by se tam sjela půlka země a zůstala celé dva týdny, až MacDonnellům málem vyjedla spižírny. Někteří ani nestihli pohřeb, přesto se dožadovali jídla a ubytování aspoň na jednu noc. A on se jako nový pán hradu měl se všemi setkat a přivítat je.

Millyina drobná ruka náhle sevřela jeho penis pod kiltem, a tak pootevřel oči a všiml si, že stojí vedle něj tak, aby na ni Alpin nedohlédl. Greer tiše zasténal, když mu po údu přejela zlehka nahoru a dolů.

„Těm taky řekni, žes mě nenašel," opakoval a slastně zamručel, protože Milly se mu ňadry opřela o paži a ten úžasný pohyb rukou předvedla znovu.

„Ale to přece…"

„Mazej!" zařval Greer a nevědomky pohnul boky. Pak se přece jen ovládl a klidněji dodal: „Vrátím se brzo."

Alpin si rozčileně povzdechl, ale hned na to se ozval klapot kopyt, jak na poníkovi zmizel z mýtiny.

Milly ihned klesla na kolena do trávy a strčila hlavu pod pánovu suknici, aby se znovu zmocnila erekce, s níž si pohrávala. Greer zasténal, popadl přes látku její hlavu, aby neztratil balanc. Milly se ho přidržela za boky a začala náruživě sát jeho mužství.

Bože, to je ale šikovné děvče, pomyslel si ještě Greer, ale pak přestal přemýšlet a poddal se slasti. Během pár minut s mocným řevem vyvrcholil přímo do jejího hrdla.

„Co to bylo?“ polekala se Murine.

Saidh zavrtěla hlavou a přitáhla koni uzdu. Muži, kteří je doprovázeli, udělali totéž. Zbrojnoši Murinina bratra teď zděšeně zírali do lesa a hledali zdroj toho bolestného výkřiku.

„Nemyslíš, že tady teď straší duch pána z MacDonnellu?“ zeptala se vystrašená Murine a Saidh na ni udiveně pohlédla.

„Ale jistěže ne, nebuď bláhová, Murine,“ odpověděla. Bože dobrý, už tak měla dost starostí, ještě aby se bála nějakých duchů nebo lesních skřetů, co běhají kolem hradu, kde chce zůstat.

Pokud tedy zůstanu, pomyslela si pochmurně. Vždyť ji ani nepozvali. Fenella zatím netuší, že přijede. Ale když zjistila, že Murinin bratr Montrose skutečně přijel na Sinclair se zprávou o otcově smrti a také proto, aby sestru odvezl do Anglie, napadlo Saidh, že by se k nim mohla na část cesty připojit a navštívit hrad MacDonnell. Sama sebe pak překvapila, když tu žádost vyslovila nahlas.

Ještě víc ji ovšem udivilo, že Montrose bez vytáček souhlasil. Danvries byl sobecký mizera a málokdy svolil k něčemu, v čem by neviděl výhodu. Brzy se však ukázalo, že i v tomhle případě něco získat chtěl. Domníval se totiž, že za jeho doprovod bude tak vděčná, že si k ní bude moci dovolovat podle libosti. To mu Saidh však vytmavila

pomocí jednoho prudkého pohybu, který ji naučili bratři – kopla ho kolenem tam, kde to muže nejvíc bolí. Od té chvíle s ní Montrose nepromluvil.

„Ty snad věříš, že smrt pána z MacDonnellu nebyla nehoda?“ zeptala se Murine šeptem, když se skupina zase rozjela.

„To nevím,“ odpověděla Saidh unaveně, protože tahle otázka ji trápila po celou cestu.

„Není možné, že by někdo vraždil manžely tvé sestřenice?“

Saidh se na Murine překvapeně zadívala. „Cože?“

„No, ztratila čtyři manžely během čtyř let. Královi muži si očividně nemysleli, že Fenella zabila první tři. Jenže teď je tu čtvrtý. Třeba to tedy dělá někdo jiný. Například žárlivý obdivovatel, který by ji chtěl pro sebe.“

Saidh o tom chvíli přemýšlela a vlastně v to i doufala. Protože kdyby to tak nebylo…

Královi zmocněnci usoudili, že je Fenella nevinná, což se dalo pochopit. Nebyla přece venku, když mladšího MacIvera shodil kůň. Dělala společnost členům jeho rodiny, což bylo perfektní krytí. Starší pan MacIver mohl skutečně zemřít z přemíry nadšení, že dostal tak mladou a krásnou ženušku. Jenže Saidh věděla to, co královi lidé netušili – totiž že prvního muže Fenella skutečně zabila, což náhle vrhalo stín na všechna další úmrtí jejích manželů. Musí tedy sama nějak zjistit, jestli má ta dívka něco společného se smrtí MacIvera staršího a mladšího a také pána z MacDonnellu. Protože v tom případě tehdy zachránila sestřenici na úkor dalších tří mužů a i ona má na rukou jejich krev.

Saidh při tom pomyšlení teskně tiskla rty, zatímco vyjela z lesa za koněm Montrose Danvriese na prašnou cestu pod hradem. Ona už odpovědi najde, třebaže ještě netuší, co si počne potom. Nebo co by vůbec mohla udělat. Kdyby

její sestřenice byla vražedkyní, dokázala by ji nějak zastavit? Ale tak, aby přitom neodhalila, že sama nějak zasáhla během Kennedyho vraždy? Ona ho sice nezabila, ale pomáhala přece utajit, kdo to skutečně udělal. Jaký trest by ji za to mohl stihnout?

S těmito pochmurnými myšlenkami Saidh dojela s ostatními na nádvoří, kde všichni sesedli. Po schodech ke vstupním dveřím je doprovázel sluha, který vysvětloval, že hradního pána nemohli najít, a tak poslali pro lady MacDonnellovou, která je jistě přijde uvítat. Sotva to dořekl, uslyšeli šustot a tiché kroky, a tak se otočili ke starší dámě, scházející po schodišti. Matka Allena MacDonnella, napadlo Saidh při pohledu na stále krásnou paní. Tohle její sestřenka rozhodně není.

„Lord Danvries." Tilda MacDonnellová se smutně pousmála, když je šla v hale přivítat. „Ráda vás zase vidím. Tak to jste jistě našel svou sestru, že?"

„Ano a děkuji," řekl Danvries, pro jednou tiše a s úctou, místo aby se hned arogantně hlásil jako obyčejně. Pak se otočil k Murine. „Tohle je moje sestra, lady Murine Carmichaelová z Carmichaelova klanu."

„Moje drahá…" Lady MacDonnellová stiskla Murine ruku v obou dlaních. „Rozesmutnilo mě, když jsem se doslechla, že zemřel váš otec. Skotsko tedy přišlo o dva dobré muže krátce za sebou."

„Aye," zašeptala Murine a oči se jí zalily slzami jako pokaždé, když se o jejím otci někdo zmínil.

Lady MacDonnellová ji krátce objala, ustoupila, také si setřela pár slz a pak s přívětivým úsměvem pohlédla na Saidh. „A tohle je další sestra nebo…?"

„Ach ne," přerušil ji Montrose s potměšilým úsměvem, kterému Saidh nerozuměla, dokud neřekl: „To je lady Saidh Buchananová a důvod, proč se tu na cestě domů opět stavujeme. Je to sestřenice a drahá přítelkyně lady Fenelly

a prosila mě, abych ji sem doprovodil, aby jí mohla projevit soustrast."

Když Saidh slyšela, že se ho o něco prosila, zaťala zuby. Nikdy v životě o nic žebrat nemusela, a ve skutečnosti to byla Murine, kdo se bratra zeptal, zda se k nim Saidh může připojit. Na Montrose ovšem zapomněla, když si všimla, jak lady MacDonnellové zamrzl úsměv na rtech, až se docela vytratil a zbyl po něm jen ledový výraz.

Chladné oči v bledé tváři teď Saidh mírně pokynuly. „Sestřenici najdete v jejím pokoji. Jsou to třetí dveře nalevo nad schody."

Saidh zaváhala, zda má dámě kondolovat, ale došlo jí, že by to neuvítala. Zřejmě vůbec nestála o její společnost, což Montrose očividně potěšilo.

Raději ho tedy ignorovala, tiše poděkovala lady MacDonnellové a přešla halou k velkému schodišti.

Cestou po schodech nikoho nepotkala. Za dveřmi Fenellina pokoje se zastavila, a když zevnitř nic neslyšela, narovnala se v zádech a zaklepala. „Dále," ozvalo se, a tak vstoupila.

Jeden pohled stačil, aby pochopila, že se neocitla v ložnici, kterou sdíleli novomanželé MacDonnellovi. Vypadalo to, že Fenellu přestěhovali do jednoho z nejmenších pokojů na hradě. Bylo v něm místo sotva pro jedno lůžko a židli v rohu. V pokoji nebyl krb, což znamenalo, že se v zimě změní v ledárnu.

Saidh odhadla, že sem stará paní Fenellu vykázala a mladá vdova se podle všeho ani nebránila. Dostala se do velmi prekérní pozice – už nebyla manželkou hradního pána a nestihla mu dát dědice, což by jí zajistilo náležité postavení. Lady MacDonnellová tu očividně měla větší vliv.

„Saidh?"

Udivený, téměř nadějeplný šepot přiměl Saidh pohlédnout na lůžko. Povytáhla obočí. Tohle rozhodně nebyla

oblá, růžolící dívenka, s níž se setkala před pěti lety. Ani pobledlá, ale dobře živená Fenella z toho rána po svatbě. Tahle vyhublá žena se skoro ztrácela před očima. Měla propadlou tvář a oči zarudlé od pláče.

„Ach Saidh!“ Fenella se zvedla z postele, vrhla se k ní a téměř zoufale ji objala. „Díkybohu za přátelskou tvář! Tolik jsi mi chyběla. Co si tu mám počít? Můj muž je po smrti… a já ho tolik milovala. Věřila jsem, že tentokrát mě čeká šťastný život. Jak mi to mohl udělat a takhle si umřít? Nebo je to snad trest? To mě Bůh trestá za Kennedyho? Já…“

Saidh jí rázně zakryla ústa dlaní, aby ji umlčela. Ohlédla se ke dveřím a v duchu se snažila zopakovat si, co Fenella řekla – dalo se z toho něco usoudit? Mohl ji někdo zaslechnout?

Potom se Saidh odtáhla, přitiskla si prst ke rtům a pootevřela dveře. Když se ujistila, že je chodba prázdná, vydechla úlevou a zase dveře zaklapla.

KAPITOLA 2

„No do pekla," ulevil si Greer, když projel bránou na nádvoří a spatřil koně a cizí muže. Bylo jich třicet nebo čtyřicet – většinou angličtí zbrojnoši – což dělalo dojem invaze. Pak rozeznal zástavu, s níž dorazili, a znechuceně se ušklíbl. Montrose Danvries. Už je zase tady. To se nepochybně vrací z výpravy se sestrou a nejspíš čeká, že se u nich všichni najedí a vyspí. Greer jenom doufal, že půjde o jednu noc. Toho chlapa rozhodně neměl v lásce.

Zastavil koně u brány, chytil Milly kolem pasu a snesl ji ze sedla. „Obejdi to k zadním dveřím," poručil šeptem. „Musím si s těmi muži promluvit a nerad bych, aby tě viděli."

Milly mlčky přikývla a rozběhla se podél hradní zdi ke stájím. Greer počkal, dokud nebyla bezpečně z dosahu těch mužů, a pak pobídl koně. Než dojel k větší skupině zbrojnošů, všiml si Alpina a vrchního štolby, jak o něčem diskutují s jedním Angličanem. Svého pobočníka Bowieho však nikde nezahlédl.

„Alpine," štěkl.

Páže se ohlédlo, úlevně se usmálo a běželo k němu. Greer seskočil z koně.

„Co do pekla dělá tolik Angličanů na mém nádvoří a kde je Bowie?“

„Bowie je uvnitř s vaší tetou a lordem Danvriesem, a tohle jsou jeho muži, můj pane,“ odpověděl Alpin, ale dal přece jen najevo trochu rozčarování. „Snažil jsem vám sdělit, že se k hradu blíží hosti. Hlídka je viděla už na dálku a lady Fenella mě pro vás hned poslala. Ale vy jste mi nedovolil nic říct.“

Greer zvažoval, že mladíkovi vysvětlí, že se má ke svému pánovi chovat uctivěji, ale v tu chvíli měl plno jiných starostí. „Neříkej, že je lady MacDonnellová pozvala, aby se tu stavili i na zpáteční cestě?“

„Tak dobře, neřeknu,“ prohodil Alpin, trhl rameny a s jistým uspokojením dodal: „Ale je to tak. Tomu se dalo zabránit, kdybyste se hned vrátil na hrad, místo abyste lezl Millie pod sukně jako žoldnéř a ne hradní pán.“

„Zacházíš moc daleko, chlapče,“ zavrčel Greer. „A brzo bys toho mohl litovat.“

Alpin se tvářil nevzrušeně. Pokrčil rameny a chtěl vykročit ke stájím, ale Greer natáhl ruku a otočil ho zpět k sobě. „Řekni štolbovi, ať se o všechny ty koně postará, a Bowie ať pošle co nejvíc mužů do boudy k našim lidem. Zbytek může spát ve velkém sále na hradě jako minule. Ale ať Bowie nechá postavit víc stráží. Danvriesovi se nedá věřit.“

„Aye,“ řekl Alpin a zatvářil se znechuceně. „Je to zkurvysyn.“

Greer užasl a zamračil se. „Kde ses kruci naučil takhle mluvit?“

„Od vás,“ odpověděl chlapec klidně a zamířil za štolbou a Bowiem, který se už na nádvoří ukázal také.

Greer zakroutil hlavou, vzal koně za uzdu a vedl ho do stáje; postará se o něj sám, štolba bude mít i tak dost práce z koňmi, co zrovna dorazili. Navíc Greer nechtěl znova

potkat Danvriese. Litoval, že nemohl zůstat v lese přes noc nebo naopak nedorazil včas, aby zavřel hradní bránu, než k ní ta horda dojela.

„Omlouvám se," vydechla Fenella, mnula si ruce a v očích se jí sbíraly nové slzy. „Nemyslí mi to rozumně. Už od chvíle, co Allen zemřel. Byl to báječný muž, Saidh, moc by se ti líbil. Laskavý, pozorný a citlivý. Přikázal sluhům, aby mi každý den nosili do pokoje čerstvé květiny."

Ukázala na uschlé kytice vyrovnané podél stěny. Saidh pochopila, že si je nechala přenést z velké ložnice, když ji přestěhovali.

„A taky mi kupoval šperky a drahé látky na šaty," pokračovala Fenella. „Ale hlavně – byl moc milý. Poznal, že mám strach ze svatební noci, a místo aby mě nutil ke styku, řekl jen, že se nic neděje, že to po mně nebude chtít, když si to nebudu přát. Nikdy. Jen pokud bych prý chtěla děti, mám mu dát vědět, a on se pokusí to nějak zařídit."

To už jí slzy tekly po tvářích proudem. „V celém Skotsku a Anglii nebyl muž milejší a sladší než Allen. A najednou je pryč!" Poslední větu už zoufale vykřikla, pak znovu objala Saidh a začala usedavě vzlykat.

Saidh chvíli nehybně stála, nakonec neohrabaně zvedla ruce a poplácala sestřenku po zádech. Fenella jí skutečně vyrazila dech. Saidh přijela, protože uvěřila, že tu najde šílenou ženskou, která vraždí jednoho manžela za druhým, a našla ženu, která podle všeho svého posledního muže hluboce milovala. Takový zármutek by nesehrála ani nejlepší herečka.

A tak ji hladila po zádech, dokud se vzlyky nezačaly měnit ve vzdechy a tiché zajíkání. Potom ji přiměla posadit se na kraj postele a vzala ji za ruce.

„Co se tedy stalo?“ zeptala se šeptem. „Až do včerejška jsem netušila, že ses znovu provdala. Nebo že to od Kennedyho bylo už potřetí a že všichni zemřeli. Co se stalo?“

Fenella udiveně zamrkala. „Jak to, žes to nevěděla? Zvala jsem tě přece na každou svatbu.“

„Vážně?“ Saidh se zamračila a pochopila, že se nejspíš trefila, když ji napadlo, že Aulay pozvání dostal, ale omluvil se a nikomu z rodiny nic neřekl. Až se vrátí na Buchanan, vážně si s ním promluví. Uměla pochopit, že bratr nesnáší společenské události, ale to přece neznamená, že se jich nemůže účastnit ona. No ano, možná by také nechtěla jet, neměla ráda oslavy a svatby stejně jako Auley. Přesto by bylo dobré vědět, že se sestřenice vdává… znova a znova.

„Aulay,“ vzdychla náhle Fenella, protože si to domyslela stejně jako Saidh. „Mělo mě napadnout, že nebude chtít přijet, nebo to, že o tom nikomu neřekne. To se pořád tolik trápí kvůli svým jizvám?“

„Aye,“ přikývla Saidh. Aulay býval šťastný a veselý kluk, z něhož vyrostl statečný, pohledný bojovník, kterého dívky obletovaly… tedy do osudné bitvy, v níž padl jejich otec. Aulay se z bitevního pole vrátil poničený na duchu i na těle, hezkou tvář v půlce rozseknutou mečem, což také málem nepřežil. Rány se nakonec zahojily, ale jeho vstřícná, srdečná povaha se zatím nevrátila, a Saidh se obávala, že se to nestane nikdy. Zavrtěla hlavou, aby tyhle myšlenky zahnala, a stiskla sestřence ruku. „Pověz mi… Slyšela jsem, že sis po Kennedym vzala starého MacIvera. Jak k tomu došlo?“

„To tenkrát zařídil král,“ odpověděla Fenella nešťastně. „MacIver byl jeho přítel a chtěl mě za ženu, tak mi to král půl roku po smrti manžela nakázal.“ Ušklíbla se a pokračovala: „Po tom, co mi Kennedy udělal, jsem se už vdávat nechtěla, jenže jsem neměla na vybranou. A tak jsem dou-

fala, že starý MacIver už na manželské povinnosti nebude mít sílu."

„A měl snad?" zeptala se Saidh.

Fenella se znovu ušklíbla. „Zkoušel to. Chvíli na mně funěl a chrochtal, ale po chvilce vzdychl, odvalil se a usnul. Aspoň jsem si myslela, že spí. Až ráno jsem pochopila, že něco není v pořádku. Byl šedý v obličeji a studený, a mně došlo, že jsem spala vedle mrtvoly."

Saidh se kousla do rtu, aby jí neujelo zděšené ‚jůů'. Přemýšlela, na co se dál zeptat, ale Fenella pokračovala sama.

„No a pak se král rozhodl, že bych si měla vzít MacIverova synovce. Prý by to byla škoda, aby hezká mladá dívka jako já zvadla bez manžela. Jenže šlo spíš o to, že ten synovec mě svlékal očima už na svatební hostině. Král si toho asi všiml a rozhodl se mě postoupit synovci spolu s hradem a pozemky," dodala hořce.

„Král přišel na tvou svatbu?" zeptala se Saidh, aby změnila téma.

„Byl na obou svatbách s MacIverovými. Vždycky ho podporovali a chtěl, aby to tak zůstalo," odpověděla Fenella stále s hořkostí v hlase.

„Takže sis vzala mladšího MacIvera," pobídla ji Saidh.

„Aye."

Když Fenella nic nedodala, zkusila se Saidh zeptat jinak: „A jaký ten byl jako manžel? O něco laskavější?"

Fenella vyčerpaně vzdychla. „Nebyl špatný. Aspoň mladý a zdravý a nesmrděl jako jeho strýc. Jenže do Allena měl daleko. O manželské povinnosti stál," dodala nešťastně a krátce na Saidh pohlédla. „Mám z toho po Kennedym strach. Starý MacIver si toho vůbec nevšiml, ale byla jsem ztuhlá strachy a jen jsem ležela a čekala, až začne týrání a ponižování. Dost mě překvapilo, že byl tak neohrabaný a…" Pokrčila rameny, protože netušila, jak se přesně vyjádřit. „A ochablý."

„Každopádně," pokračovala šeptem, celá uzardělá, „mladý MacIver neměl podobné potíže, postupoval sice jemněji, ale na manželských povinnostech trval. Rozhodně nebyl jako můj Allen."

„To už jsi řekla," přikývla Saidh.

„No, je to pravda. Beatham MacIver byl poměrně vlídný, ale uznalý a sladký jako Allen ne. A navíc byl blázen do koní. Pořád chtěl rajtovat na tom svém hřebci. Není divu, že ho ten janek shodil a MacIver si zlomil vaz. Ani jsem ho moc neoplakávala… Teda ne hned. Až když sem přijeli královi zmocněnci a začali vyšetřovat, jestli jsem se smrtí těch dvou neměla něco společného…"

„Snad si to král doopravdy nemyslel," prohodila Saidh. „Nejspíš chtěl jenom zajistit, aby takové otázky nikdo nepokládal později."

„Aye, možná." Fenella pokrčila rameny. „Každopádně jsem se zase stala vdovou a uvízla na MacIveru. Beatham zemřel bez dědice, a král tu dokonce počkal, aby měl jistotu, že se nenarodí pohrobek. Když přišly moje dny a bylo jasné, že dítě nečekám, předal titul i pozemky Beathamovu bratranci."

„A potom se král postaral, aby ses provdala za Allena?" zvídala Saidh.

Fenella zavrtěla hlavou. „Nejdřív ne. Směla jsem se na čas vrátit domů na Fraser. Nejspíš věřil, že lidi po čase zapomenou, že jsem pohřbila tři manžely," dodala s grimasou. „A pak otce o mou ruku požádal Allen, a otec přímo horlivě souhlasil."

Povzdychla si a zaryla prsty do kožešiny na lůžku. „Nejdřív jsem se zděsila. Nechtěla jsem se znova vdávat, Allena jsem neznala a nemohla jsem tušit, že je to hodný člověk… Matka mě musela na obřad přímo dovléct. Ale nakonec jsem dostala toho nejbáječnějšího muže." Pousmála se, ale hned zase zvážněla a bojovala s novými

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy V područí lásky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.